

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
DEANA SPIELMANNA
přednesené dne 27. března 2025¹

Věc C-76/24

Tradeinn Retail Services S. L.
proti
PH

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo)]

„Řízení o předběžné otázce – Duševní vlastnictví – Národní ochranné známky – Směrnice (EU) 2015/2436 – Článek 10 odst. 3 písm. b) – Účinky ochranné známky – Právo zakázat třetí osobě skladovat výrobky za účelem jejich nabízení nebo uvádění na trh – Pojem ‚skladování výrobků‘ – Skladování výrobků v jiném členském státě – Zásada teritoriality – Obchodování on-line – Odesílání výrobků do členského státu, v němž je ochranná známka chráněna“

Úvod

1. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice (EU) 2015/2436².
2. Tato žádost byla předložena ze strany Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo), který je povolán k vydání konečného rozhodnutí po rozhodnutích soudu prvního stupně a odvolacího soudu, v řízení mezi PH, vlastníkem německých ochranných známek pro potápěčské vybavení, a Tradeinn Retail Services S. L. (dále jen „TRS“), společností se sídlem ve Španělsku, o žalobě znějící na ukončení užívání těchto ochranných známek.
3. Soudní dvůr bude muset posoudit otázku práv spojených s národní ochrannou známkou chráněnou na území členského státu, pokud jsou výrobky označené touto ochrannou známkou skladovány třetími osobami v jiném členském státě za účelem jejich nabízení nebo uvádění na trh v členském státě, v němž je ochranná známka chráněna.

¹ – Původní jazyk: francouzština.

² – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. prosince 2015, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 2015, L 336, s. 1).

Právní rámec

Unijní právo

4. Článek 10 směrnice 2015/2436, nadepsaný „Práva z ochranné známky“, stanoví:

„1. Ze zápisu ochranné známky vyplývají pro jejího vlastníka výlučná práva.

2. Aniž jsou dotčena práva vlastníků nabytá přede dnem podání přihlášky nebo dnem vzniku práva přednosti zapsané ochranné známky, je vlastník této zapsané ochranné známky oprávněn bránit všem třetím osobám, které nemají jeho souhlas, aby v obchodním styku užívaly pro výrobky nebo služby jakékoli označení, je-li:

- a) toto označení totožné s ochrannou známkou a je užíváno pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s těmi, pro něž je ochranná známka zapsána;
- b) toto označení totožné s ochrannou známkou nebo jí podobné a je užíváno pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s výrobky nebo službami či podobné výrobkům nebo službám, pro něž je ochranná známka zapsána, jestliže existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, včetně pravděpodobnosti asociace s ochrannou známkou;
- c) toto označení totožné s ochrannou známkou nebo jí podobné bez ohledu na to, zda je užíváno pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s těmi, pro které je ochranná známka zapsána, nebo jsou či nejsou jim podobné, jestliže má tato ochranná známka v členském státě dobré jméno a užívání takového označení bez řádného důvodu by neoprávněně těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranné známky nebo jim bylo na újmu.

3. Pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2, může být zakázáno zejména:

[...]

- b) nabízet pod tímto označením výrobky, uvádět je na trh nebo je skladovat za tímto účelem anebo nabízet či poskytovat pod tímto označením služby;

[...]

- e) užívat toto označení v obchodních listinách a v reklamě;

[...]“

Německé právo

5. Pod nadpisem „Výlučné právo vlastníka ochranné známky, nárok na zdržení se protiprávního jednání, právo na náhradu škody“ je § 14 odst. 1 až 3 Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen – Markengesetz (zákon o ochraně ochranných známek a jiných rozlišovacích označení) ze dne 25. října 1994 (BGBl. 1994 I, p. 3082), ve znění Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16. Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Marken

(Markenrechtsmodernisierungsgesetz) (zákon provádějící směrnici 2015/2436) ze dne 11. prosince 2018 (BGBl. 2018 I, s. 2357) (dále jen „MarkenG“), určen k provedení čl. 10 odst. 1 až 3 směrnice 2015/2436.

6. Podle § 14 odst. 2 první věty bodu 1 MarkenG je třetím osobám zakázáno, aby bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívaly v obchodním styku pro výrobky nebo služby označení totožné s ochrannou známkou pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s těmi, pro něž je tato ochranná známka chráněna.

7. V souladu s § 14 odst. 3 body 2 a 6 MarkenG, jsou-li splněny podmínky stanovené v odstavci 2 tohoto paragrafu, je zejména zakázáno nabízet pod tímto označením výrobky, uvádět je na trh nebo je držet za tímto účelem, jakož i užívat toto označení v obchodních listinách a v reklamě.

8. Podle § 14 odst. 5 MarkenG se vlastník ochranné známky může v případě nebezpečí opakování protiprávního jednání domáhat zdržení se užívání označení v rozporu s odstavci 2 až 4. Tento nárok vzniká i tehdy, pokud protiprávní jednání hrozí poprvé.

Skutkové okolnosti, spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

9. PH je vlastníkem dvou německých obrazových ochranných známek obsahujících slovní prvky, které jsou zapsány mimo jiné pro „potápěčské přístroje, potápěčské obleky, rukavice pro potápěče, potápěčské masky a dýchací přístroje pro plavání pod vodou“, které jsou uvedeny níže:

10. TRS, která má místo podnikání ve Španělsku, prostřednictvím internetové stránky www.scubastore.com, kterou provozuje, jakož i prostřednictvím obchodního portálu www.amazon.de propagovala, respektive nabízela potápěčské vybavení za použití ochranných známek PH. Na některých fotografiích byly vyobrazeny výrobky s těmito ochrannými známkami. Tak tomu bylo v případě kapsy, kterou PH koupil dne 8. června 2019 v rámci fiktivního nákupu, ale která mu byla dodána, aniž by tento výrobek a jeho balení byly označeny uvedenými ochrannými známkami.

11. Po neúspěšné výzvě k ukončení protiprávního jednání podal PH k Landgericht Nürnberg-Fürth (Zemský soud v Norimberku-Fürth, Německo) žalobu, kterou se domáhal, aby bylo TRS uloženo, aby se v obchodním styku zdržela užívání dotčené ochranné známky v Německu pro potápěčské vybavení. Zejména požadoval, aby bylo společnosti TRS zakázáno umísťovat tato označení na potápěčské vybavení, jeho obchodní úpravu či obal, nabízet, vyrábět,

prodávat nebo jinak uvádět potápěčské vybavení na trh pod těmito označeními, propagovat potápěčské vybavení nebo jej držet za výše uvedeným účelem. PH se rovněž domáhal určení, že TRS je povinna k náhradě škody, poskytnutí informací a náhrady nákladů vynaložených v souvislosti s výzvou k ukončení protiprávního jednání spolu s úroky.

12. Společnost TRS nárok, který je předmětem žaloby, uznala v rozsahu zdržení se nabízení potápěčského vybavení nebo jeho propagace pod danými ochrannými známkami, a v rozsahu poskytnutí určitých informací a určení, že je povinna k náhradě škody.

13. Rozsudkem ze dne 3. února 2022 Landgericht Nürnberg-Fürth (Zemský soud v Norimberku-Fürth) uložil TRS povinnosti v souladu s jejím uznáním a mimoto PH přiznal náhradu nákladů vynaložených v souvislosti s výzvou k ukončení protiprávního jednání spolu s úroky. Ve zbývající části byla žaloba zamítnuta.

14. Na základě odvolání PH doplnil Oberlandesgericht Nürnberg (Vrchní zemský soud v Norimberku, Německo) výrok, kterým se ukládá povinnost zdržet se uvedených jednání, slovy „jakož i prodeje nebo držení za výše uvedeným účelem“ a ve zbývající části odvolání zamítl.

15. Opravným prostředkem „Revision“, jenž TRS podala k Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr), který je předkládajícím soudem, zpochybňuje tato společnost zejména to, že jí Oberlandesgericht Nürnberg (Vrchní zemský soud v Norimberku) uložil sankci za držení potápěčského vybavení, které porušuje práva z ochranných známek PH, a navrhuje, aby byl rozsudek Landgericht Nürnberg-Fürth (Zemský soud v Norimberku-Fürth) vydaný v prvním stupni potvrzen.

16. Podle předkládajícího soudu jednání spočívající v neoprávněné držbě ve smyslu § 14 odst. 2 a 3 bodu 2 MarkenG vyžaduje naplnění objektivního znaku, a sice držení zboží porušujícího práva z ochranné známky, a subjektivního znaku, a sice záměr držení výrobku za účelem jeho uvedení na trh prostřednictvím jakéhokoli právního jednání včetně jeho nabídky. Vzhledem k tomu, že tato pravidla mají provést čl. 10 odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. b) a e) směrnice 2015/2436, musí být vykládána v souladu s touto směrnicí.

17. Pochybnosti předkládajícího soudu se týkají objektivního znaku. Zaprvé předkládající soud uvádí, že podle zásady teritoriality, kterou se řídí duševní vlastnictví, se ochrana německé ochranné známky omezuje na území Spolkové republiky Německo a sankci lze uložit pouze za jednání uskutečněné na tomto území. S ohledem na tuto zásadu si předkládající soud klade otázku, zda vlastník národní ochranné známky může na základě čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 zakázat třetí osobě skladovat v zahraničí výrobky porušující práva z jeho ochranné známky za účelem nabízení těchto výrobků nebo jejich uvádění na trh v zemi, kde je ochranná známka chráněna.

18. Předkládající soud uvádí, že jsou možné dva výklady tohoto ustanovení. V souladu se zásadou teritoriality tak lze mít za to, že osoba, která drží výrobky v zahraničí, neporušuje národní ochrannou známku, i když k tomuto držení dochází za účelem nabízení výrobků pod daným označením na dotčeném vnitrostátním území nebo jejich uvádění na trh.

19. Bylo by však možné mít také za to – jak to učinil odvolací soud – že k prokázání porušení národní ochranné známky postačuje, že dotčené výrobky jsou drženy v zahraničí za účelem jejich nabízení nebo uvádění na trh pod daným označením v zemi, v níž je ochranná známka chráněna.

Na podporu tohoto výkladu předkládající soud odkazuje na rozsudek Soudního dvora³, v němž v oblasti autorského práva rozhodl, že jednání uskutečněné v zahraničí může porušovat i právo chráněné pouze v tuzemsku.

20. Zadruhé si předkládající soud klade otázku, zda pojem „skladování“ ve smyslu čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 („besitzen“ v německém znění) vyžaduje možnost faktického přístupu k výrobkům porušujícím práva z ochranné známky nebo zda postačuje možnost vykonávat vliv na osobu, která má k těmto výrobkům faktický přístup.

21. V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že v německém právu má pojem „Besitz“ široký rozsah a zahrnuje jak „přímou držbu“, tak „nepřímou držbu“. „Přímou držbou“ se rozumí získání faktického panství nad věcí a je ukončena, pokud se držitel faktického panství vzdá nebo jej pozbuje. Na druhou stranu, pokud někdo vykonává držbu věci díky vztahu, na jehož základě je po určitou dobu ve vztahu k jiné osobě oprávněn nebo povinen vykonávat držbu, je tato osoba kvalifikována jako „nepřímý držitel“. Předkládající soud tak uvádí příklad zásilkového prodeje zboží, v jehož rámci se odesílající prodejce stává v okamžiku předání zboží poskytovateli logistických služeb, který zajišťuje přepravu výrobku prodávajícího kupujícímu, nepřímým držitelem, zatímco uvedený dopravce získává postavení přímého držitele.

22. Ačkoli podle německého práva tedy společnost TRS mohla být kvalifikována jako „nepřímý držitel“, předkládající soud má pochybnosti, zda se čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 vztahuje na držbu třetími osobami. V tomto ohledu se opírá o stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci *Coty Germany*⁴, z něhož vyplývá, že výraz „držba“ není obsažen ve všech jazykových verzích článku 9 nařízení (EU) 2017/1001⁵, neboť některá další znění upřednostňují slovesa nebo podstatná jména, která označují činnost uskladnění zboží, což vyžaduje přímý přístup k výrobkům.

23. Předkládající soud nicméně uvádí, že unijní právo již umožnilo přičíst obchodníkovi jednání, které uskutečnil poskytovatel logistických služeb nebo dopravce a které porušuje vnitrostátní právo duševního vlastnictví⁶.

24. Za těchto podmínek se Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Může vlastník národní ochranné známky na základě čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice [2015/2436] zakázat třetí osobě skladovat v zahraničí výrobky porušující práva z jeho ochranné známky za účelem nabízení těchto výrobků nebo jejich uvádění na trh v zemi ochrany?
- 2) Je z hlediska pojmu „skladování“ ve smyslu čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice [2015/2436] relevantní možnost faktického přístupu k výrobku porušujícímu práva z ochranné známky, nebo postačuje možnost vykonávat vliv na osobu, která má k tomuto výrobku faktický přístup?“

25. Písemná vyjádření předložili vlastníci německých ochranných známek a Evropská komise.

³ – Rozsudek ze dne 21. června 2012, *Donner* (C-5/11, dále jen „rozsudek Donner“, EU:C:2012:370, bod 30).

⁴ – C-567/18, EU:C:2019:1031, body 46 a 47.

⁵ – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1).

⁶ – Viz rozsudek *Donner* (bod 27).

Analýza

26. Na základě čl. 10 odst. 1 směrnice 2015/2436 vyplývají ze zápisu ochranné známky pro jejího vlastníka výlučná práva, která podle tohoto čl. 10 odst. 2 písm. a) opravňují tohoto vlastníka k tomu, aby zakázal všem třetím osobám, které nemají jeho souhlas, aby v obchodním styku užívaly označení totožné s touto ochrannou známkou pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s těmi, pro něž byla tato ochranná známka zapsána. Článek 10 odst. 3 této směrnice uvádí demonstrativní výčet několika typů užívání, která vlastník ochranné známky může zakázat⁷. Zejména čl. 10 odst. 3 písm. b) uvedené směrnice stanoví, že vlastník zapsané ochranné známky může zakázat nabízet výrobky opatřené jeho ochrannou známkou, uvádět je na trh nebo je skladovat za tímto účelem.

27. Úvodem připomínám, že ochrana ochranných známek se v rámci Evropské unie vyznačuje koexistencí několika režimů ochrany. Unijní normotvůrce se zaprvé prostřednictvím směrnice 2015/2436 snažil sblížit vnitrostátní právní předpisy o ochranných známkách. Zadruhé nařízení 2017/1001 zavedlo jednotné známkové právo, jež se použije na celém území Unie. Právo ochranných známek EU nenahrazuje právní předpisy členských států o ochranných známkách, ale doplňuje vnitrostátní systémy ochrany. Národní ochranné známky nadále existují, protože jsou považovány za nutné pro podniky, které nechtějí žádat o ochranu své ochranné známky na úrovni Unie⁸.

28. Rovněž připomínám, že na základě zásady teritoriality (*lex loci protectionis*) jsou právní účinky ochranné známky omezeny na území státu, ve kterém je chráněna⁹. Tato zásada znamená, že podmínky ochrany ochranné známky určuje právo státu, v němž se o ochranu žádá. Vnitrostátní právo navíc může postihovat pouze jednání uskutečněná na území daného státu. Z toho vyplývá, že vlastník národní ochranné známky se zpravidla nemůže dovolávat této ochrany mimo toto území¹⁰. Tato zásada platí i pro ochranné známky EU, protože ochrana získaná na úrovni Unie v zásadě neopravňuje vlastníka k ochraně na územích mimo Unii¹¹.

29. V projednávané věci není předmětem diskuse zásada teritoriality jako taková. Naproti tomu vyvstává otázka, zda mohou nastat zvláštní situace, v nichž se jednání uskutečněná v zahraničí považují za porušení práva k národní ochranné známce, takže se vlastník tohoto práva může dovolávat čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436, aby dosáhl zákazu nabízet, uvádět na trh nebo skladovat za tímto účelem výrobky označené jeho národní ochrannou známkou. Obě předběžné otázky směřují k přesnějšímu vymezení rozsahu jednoho z těchto jednání, které může být vlastníkem chráněné ochranné známky zakázáno, a sice jednání spočívajícího ve „[skladování těchto výrobků] za tímto účelem“.

⁷ – Viz rozsudky ze dne 17. listopadu 2022, Merck Sharp & Dohme a další (C-224/20, dále jen „rozsudek Merck Sharp & Dohme a další“, EU:C:2022:893, bod 112 a citovaná judikatura), jakož i ze dne 17. listopadu 2022, Impexco a PI Pharma (C-253/20 a C-254/20, EU:C:2022:894, bod 44).

⁸ – V tomto smyslu viz body 5 až 8 odůvodnění nařízení 2017/1001. Viz rovněž rozsudek ze dne 22. března 2012, Génesis (C-190/10, EU:C:2012:157, body 30 a 31), jakož i stanovisko generálního advokáta N. Jääskinena ve věci Grenesis (C-190/10, EU:C:2011:202, body 31 až 33).

⁹ – Viz bod 5 odůvodnění nařízení 2017/1001; viz rovněž stanovisko generálního advokáta N. Jääskinena ve věci Génesis (C-190/10, EU:C:2011:202, bod 29), jakož i mimo jiné Wertheimer, H. W., „The Principle of Territoriality in the Trademark Law of the Common Market Countries“, *International and Comparative Law Quarterly*, 1967, sv. 16, č. 3, s. 630, a Dinwoodie, G. B., „Territorial Overlaps in Trademark Law: The Evolving European Model“, *Notre Dame Law Review*, 2017, sv. 92, č. 4, s. 1673.

¹⁰ – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. června 1994, IHT Internationale Heiztechnik a Danzinger (C-9/93, EU:C:1994:261, bod 22), a ze dne 19. dubna 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220, bod 25).

¹¹ – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. prosince 2017, Coca-Cola v. EUIPO – Mítico (Master) (T-61/16, EU:T:2017:877, bod 81), a ze dne 21. prosince 2022, International Masis Tabak v. EUIPO – Philip Morris Brands (Vyobrazení krabičky cigaret) (T-44/22, EU:T:2022:843, bod 78).

30. V tomto ohledu dodávám, že Soudní dvůr již měl příležitost upřesnit, že ze znění čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 vyplývá, že pojem „skladovat za tímto účelem“ se vztahuje na skladování za účelem nabízení výrobků nebo jejich uvedení na trh. Z toho vyplývá, že k tomu, aby skladování výrobků označených označením shodným s chráněnou ochrannou známkou mohlo být kvalifikováno jako „užívání“ tohoto označení ve smyslu čl. 10 odst. 2 této směrnice a aby se vlastník této ochranné známky mohl domáhat svých práv a dovolávat se čl. 10 odst. 3 písm. b) uvedené směrnice, musí hospodářský subjekt sám sledovat účel uvedený v tomto ustanovení, který spočívá v nabízení výrobků nebo jejich uvedení na trh. Skladování výrobků za účelem jejich uvedení na trh je tedy úkonem předcházejícím jejich propuštění ke spotřebě, který je jako takový výslovně označen unijním normotvůrcem a proti němuž se může vlastník ochranné známky bránit¹².

K první otázce, týkající se porušení vnitrostátního práva z ochranné známky extrateritoriálním skladováním

31. Podstatou první předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 musí být vykládán v tom smyslu, že vlastník národní ochranné známky může zakázat třetí osobě skladovat v zahraničí výrobky porušující práva z jeho ochranné známky za účelem nabízení těchto výrobků v zemi, kde je ochranná známka chráněna, nebo jejich uvádění na trh v této zemi.

32. Mám za to, že judikatura Soudního dvora umožňuje odpovědět na tuto otázku kladně.

33. Soudní dvůr totiž při rozhodování o nabídkách k prodeji nebo reklamách na internetu týkajících se výrobků nesoucích označení totožné nebo podobné s chráněnou ochrannou známkou, které jsou určeny spotřebitelům nacházejícím se v Unii, rozhodl, že by byla narušena účinnost pravidel týkajících se ochrany práv z ochranné známky, pokud by se užívání označení totožného nebo podobného s ochrannou známkou zapsanou v Unii vymykalo použití těchto pravidel pouze z toho důvodu, že třetí osoba, která je původcem této nabídky nebo této reklamy, je usazena ve třetí zemi, že se server internetových stránek, které používá, nachází v takové třetí zemi nebo že se zboží, které je předmětem uvedené nabídky nebo reklamy, nachází ve třetí zemi.

¹² – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, TOP Logistics a další (C-379/14, EU:C:2015:497, body 38, 41 a 42), který odkazuje na čl. 5 odst. 3 první směrnice Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92). Tato směrnice byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 2008, L 299, s. 25), která byla následně nahrazena směrnicí 2015/2436. Článek 5 odst. 1, 2 a odst. 3 písm. b) první směrnice 89/104 však nedoznal žádné podstatné změny, pokud jde o jeho znění, kontext nebo cíl, ve srovnání s odpovídajícím ustanovením směrnice 2008/95 – čl. 5 odst. 1, 2 a odst. 3 písm. b) – a s ustanovením směrnice 2015/2436 – čl. 10 odst. 1, 2 a odst. 3 písm. b). Z toho vyplývá, že odkazy na judikaturu týkající se těchto ustanovení první směrnice 89/104 a směrnice 2008/95 zůstávají relevantní pro účely výkladu článku 10 směrnice 2015/2436.

Viz rovněž rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Coty Germany (C-567/18, dále jen „rozsudek Coty Germany“, EU:C:2020:267, body 44 a 45), ve kterém se jednalo o čl. 9 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1). Vzhledem k tomu, že článek 9 nařízení 2017/1001, jehož podstata je převzata z článku 9 nařízení č. 207/2009 a článku 9 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), je formulován téměř totožně jako článek 10 směrnice 2015/2436, lze argumentaci týkající se těchto ustanovení nařízení o ochranné známce Evropské unie obdobně převztít ve vztahu k uvedenému ustanovení směrnice 2015/2436. V tomto ohledu viz rozsudek Merck Sharp & Dohme a další (body 112 až 116); viz také stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci ÖKO-Test Verlag (C-690/17, EU:C:2019:39, bod 26).

Soudní dvůr konstatoval, že vlastník ochranné známky může bránit těmto prodejům, nabídkám k prodeji nebo reklamám buď podle článku 5 první směrnice 89/104 nebo podle článku 9 nařízení č. 40/94¹³.

34. Soudní dvůr dodal, že pouhá dostupnost internetových stránek na území, na které se vztahuje ochranná známka, nepostačuje k učinění závěru, že nabídky k prodeji na nich zobrazované jsou určeny spotřebitelům nacházejícím se na tomto území. Vnitrostátní soudy musí v závislosti na konkrétním případě posoudit, zda existují relevantní indicie pro učinění závěru, že nabídka k prodeji zobrazovaná na on-line tržišti dostupném na území, na které se vztahuje ochranná známka, je určena spotřebitelům nacházejícím se na tomto území, a zohlednit přitom zejména skutečnost, zda je nabídka k prodeji doprovázena upřesněním zeměpisných oblastí, do kterých je prodávající ochoten zboží zaslat¹⁴.

35. Kromě toho v některých věcech týkajících se opatření, která má vlastník práva duševního vlastnictví k dispozici v případě prodeje zboží označeného jeho ochrannou známkou a pocházejícího ze třetí země v Unii, zejména pokud je nabídka nebo prodej tohoto zboží uskutečněn v průběhu doby, kdy je zboží propuštěno do režimu vnějšího tranzitu nebo do režimu uskladňování v celním skladu, Soudní dvůr v podstatě rozhodl, že k porušení chráněných práv duševního vlastnictví může dojít, pokud je zboží pocházející ze třetích zemí, ještě před jeho vstupem na území, na které se vztahuje tato ochrana, předmětem obchodního jednání zaměřeného na spotřebitele na tomto území, jako je prodej nebo nabídka k prodeji. Vlastník ochranné známky může bránit nabídce nebo prodeji takového zboží, pokud s sebou nezbytně nesou uvedení tohoto zboží na trh v Unii¹⁵.

36. Kromě toho, jak uvádí předkládající soud, Soudní dvůr v rozhodnutí o předběžné otázce podané v rámci trestního řízení pro pomoc k nedovolenému obchodnímu využívání děl chráněných autorskými právy uvedl, že jednání uskutečněná v zahraničí mohou porušovat právo chráněné pouze na území daného státu. V rozsudku Donner tak Soudní dvůr rozhodl, že obchodník, který svou reklamu zaměřuje na veřejnost s bydlištěm v určitém členském státě a vytvoří nebo této veřejnosti poskytne zvláštní systém dodání a způsob platby, či dovolí třetí osobě, aby tak učinila, čímž uvedené veřejnosti umožní, aby jí byly dodány rozmnoženiny děl chráněných autorským právem v tomtéž členském státě, se v členském státě, kde došlo k dodání, dopouští jednání představujícího porušení tohoto práva¹⁶.

¹³ – Viz rozsudek ze dne 12. července 2011, L'Oréal a další (C-324/09, dále jen „rozsudek L'Oréal a další“, EU:C:2011:474, body 62, 63 a 67), který se týkal mimo jiné výrobků nacházejících se ve třetí zemi mimo Evropský hospodářský prostor, označených ochrannou známkou zapsanou v členském státě Unie, které byly inzerovány a nabízeny k prodeji hospodářským subjektem prostřednictvím on-line tržní platformy bez souhlasu vlastníka této ochranné známky spotřebitelům nacházejícím se na území, na které se vztahovala tato ochranná známka.

V tomto smyslu viz také rozsudek ze dne 5. září 2019, AMS Neve a další (C-172/18, EU:C:2019:674, body 47 až 49 a citovaná judikatura), který se týkal příslušnosti soudů členského státu k projednání žaloby pro porušení ochranné známky Evropské unie v případě, že spotřebitelé v tomto státě byli osloveni reklamou a nabídkami k prodeji zobrazovanými elektronicky, přestože třetí osoba přijala rozhodnutí a opatření pro toto elektronické zobrazení v jiném členském státě. V tomto rozsudku Soudní dvůr vycházel zejména z argumentace rozvedené v rozsudku L'Oréal a další.

¹⁴ – Viz rozsudky L'Oréal a další (body 64 a 65 a citovaná judikatura), jakož i ze dne 5. září 2019, AMS Neve a další (C-172/18, EU:C:2019:674, bod 56).

¹⁵ – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2005, Class International (C-405/03, EU:C:2005:616, body 58 až 61), který se týkal zejména výkladu čl. 5 odst. 1, 2 a odst. 3 písm. b) první směrnice 89/104 a čl. 9 odst. 1 a odst. 2 písm. b) nařízení č. 40/94; viz rovněž rozsudek ze dne 1. prosince 2011, Philips (C-446/09 a C-495/09, EU:C:2011:796, body 56 až 58), který se týkal zboží, jež může porušovat výlučná práva vyplývající ze zapsaných průmyslových vzorů a některých autorských práv, jakož i ochranné známky Evropské unie, a v němž Soudní dvůr odkázal na rozsudek L'Oréal a další a na rozsudek ze dne 18. října 2005, Class International (C-405/03, EU:C:2005:616). Viz rovněž rozsudek ze dne 6. února 2014, Blomqvist (C-98/13, EU:C:2014:55, body 32 až 35).

¹⁶ – Rozsudek Donner (bod 30). Soudní dvůr konkrétně dospěl k závěru, že takový obchodník uskutečňuje „veřejné rozšiřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10, Zvl. vyd. 17/01; s. 230).

37. Podobně ve věci týkající se příslušnosti soudů členských států v případě tvrzeného porušení majetkového autorského práva Soudní dvůr rozhodl, že soudy členského státu, v němž jsou zaručena majetková práva autora, musí projednat tvrzení o porušení těchto práv, i když údajné porušení těchto práv vyplývá z jednání uskutečněného v jiném členském státě, pokud ke tvrzené škodné události může dojít v obvodu soudu, k němuž byla podána žaloba¹⁷.

38. Ze všech těchto rozsudků vyplývá, že zásadním faktorem pro určení, zda se vlastník práva duševního vlastnictví může dovolávat tohoto práva v souvislosti s úkony prováděnými v zahraničí, je v zásadě skutečnost, že tyto úkony, jako je prodej, nabídka k prodeji nebo uvedení dotčených výrobků na trh, jsou určeny spotřebitelům nacházejícím se na území, na němž je dané právo duševního vlastnictví chráněno.

39. Bez ohledu na konkrétní kontext těchto rozsudků mají úvahy týkající se prostředků nápravy, které má vlastník práva duševního vlastnictví k dispozici v případě údajného porušení tohoto práva jednáním v zahraničí, mimo území, na němž je toto právo chráněno, průřezovou povahu, a proto jsou podle mého názoru přenositelné na projednávanou věc.

40. Obdobně je totiž třeba v projednávané věci zabránit tomu, aby se třetí osoba, která bez souhlasu vlastníka národní ochranné známky užívala označení shodné s touto ochrannou známkou pro výrobky shodné s výrobky, pro které je tato známka zapsána, mohla bránit použití čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436, a tím zpochybnit účinnost tohoto ustanovení tím, že se bude odvolávat na místo, kde jsou výrobky skladovány, pokud je hodlá nabízet nebo uvádět na trh na území, na němž je tato ochranná známka chráněna.

41. Vzhledem k tomu, že skladování výrobků za účelem jejich nabízení nebo uvádění na trh je jedním z užití ve smyslu čl. 10 odst. 2 směrnice 2015/2436, které může být vlastníkem ochranné známky zakázáno, jak je výslovně uvedeno v odst. 3 písm. b) tohoto ustanovení, musí mít podle mého názoru vlastník národní ochranné známky možnost se proti němu bránit, a to na základě výlučného práva, které mu ochranná známka přiznává.

42. Článek 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 musí být proto vykládán v tom smyslu, že zaručuje ochranu národní ochranné známky před skladováním výrobku porušujícího práva z této ochranné známky mimo území její ochrany, pokud k tomuto skladování dochází za účelem nabízení výrobku nebo jeho uvedení na trh v zemi, v níž je tato ochranná známka chráněna.

43. Vzhledem k tomu, že musí existovat relevantní souvislost s územím státu, na němž je ochranná známka chráněna, je takový výklad tohoto ustanovení v souladu se zásadou teritoriality. Je rovněž v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora, který opakovaně připomněl, že výlučné právo vlastníka ochranné známky bylo uděleno proto, aby mu umožnilo chránit jeho specifické zájmy jako vlastníka této ochranné známky, tedy aby zajistilo, že ochranná známka bude moci plnit své vlastní funkce. Výkon tohoto práva musí být vyhrazen pro případy, kdy užívání označení třetí osobou narušuje nebo je schopné narušit funkce ochranné známky, mezi které patří nejen základní funkce ochranné známky, kterou je zaručit spotřebiteli nebo konečnému uživateli totožnost původu výrobku označeného ochrannou známkou, což mu umožní odlišit tento výrobek bez možnosti záměny od výrobku jiného původu¹⁸.

¹⁷ – Viz rozsudek ze dne 3. října 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635, body 43 až 47). Soudní dvůr upřesnil, že soud, k němuž byla podána žaloba, je příslušný pouze k rozhodnutí o škodě, ke které došlo na území členského státu, v němž se tento soud nachází.

¹⁸ – V tomto smyslu mimo jiné viz rozsudky ze dne 27. října 2022, Soda-Club (CO2) a SodaStream International (C-197/21, EU:C:2022:834, body 35 a 36); Merck Sharp & Dohme a další (bod 45), jakož i ze dne 25. ledna 2024, Audi (Podpěra pro logo na masce chladiče) (C-334/22, EU:C:2024:76, bod 31).

44. S ohledem na výše uvedené úvahy dospívám k závěru, že čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 musí být vykládán v tom smyslu, že vlastník národní ochranné známky může třetí osobě zakázat, aby v jiném členském státě skladovala výrobky, které porušují práva z jeho ochranné známky, za účelem nabízení těchto výrobků v zemi, v níž je tato ochranná známka chráněna, nebo jejich uvádění na trh v této zemi.

Ke druhé otázce týkající se pojmu „skladování“

45. Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 musí být vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby se jednalo o skladování ve smyslu tohoto ustanovení, se vyžaduje možnost faktického přístupu k výrobku porušujícím práva z ochranné známky, nebo zda postačuje možnost vykonávat vliv na osobu, která má k tomuto výrobku faktický přístup.

46. S ohledem na význam pojmu „Besitz“ podle německého práva, jak je uveden v bodě 21 tohoto stanoviska, je třeba položenou předběžnou otázku chápat tak, že se týká toho, zda je třeba skladováním ve smyslu čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 („besitzen“ v německém jazykovém znění) rozumět pouze „získání faktického panství“ nad výrobky, takže končí v okamžiku, kdy držitel již nemá možnost k těmto výrobkům fakticky přistupovat, nebo zda, jak je tomu v německém právu, zahrnuje i situaci, kdy osoba „přiznává“ nebo „ukládá“ „právo nebo povinnost vykonávat držbu“ těchto výrobků třetí osobě, takže tato osoba má na tuto třetí osobu rozhodující vliv za účelem rozhodování o místě určení výrobků.

47. Podle ustálené judikatury platí, že z požadavků jednotného používání unijního práva i zásady rovnosti vyplývá, že znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, musí být zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž výklad je třeba provést s přihlédnutím k celkové systematice ustanovení a cíli sledovanému dotčenou právní¹⁹.

48. Kromě toho nutnost jednotného výkladu různých jazykových znění ustanovení unijního práva rovněž vyžaduje, aby v případě rozdílů mezi nimi bylo dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí²⁰.

49. Článek 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 však neodkazuje na právo členských států za účelem určení svého významu a oblasti působnosti a srovnávací analýza různých jazykových verzí tohoto ustanovení ukazuje, že mezi nimi existují určité rozdíly.

50. Jak správně zdůraznil předkládající soud, Soudní dvůr se v rozsudku Coty Germany zabýval pojmem „skladování“. Zejména šlo o to, zda skladování výrobků porušujících právo k ochranné známce, aniž by byly nabízeny k prodeji nebo uváděny na trh a aniž by bylo zamýšleno nabízet je k prodeji nebo uvádět na trh, lze považovat za „užívání“ ochranné známky ve smyslu čl. 9 odst. 1, nařízení č. 207/2009 a čl. 9 odst. 1 a 2 nařízení 2017/1001, a zejména za „skladování“ těchto výrobků za účelem jejich nabízení k prodeji nebo uvedení na trh ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. b) nařízení č. 207/2009, jehož podstatu přebírá čl. 9 odst. 3 písm. b) nařízení 2017/1001²¹.

¹⁹ – Viz mimo jiné rozsudek ze dne 13. října 2022, Gemeinde Bodman-Ludwigshafen (C-256/21, EU:C:2022:786, bod 32 a citovaná judikatura).

²⁰ – Viz rozsudek ze dne 22. března 2012, Génesis (C-190/10, EU:C:2012:157, bod 42 a citovaná judikatura).

²¹ – Rozsudek Coty Germany (bod 35).

51. V tomto ohledu generální advokát M. Campos Sánchez-Bordona správně konstatoval, že výraz „držba“ není obsažen ve všech jazykových verzích čl. 9 odst. 3 písm. b) nařízení 2017/1001. Francouzské znění („détenir“) a německé znění („besitzen“) obsahují slovo, které přímo souvisí s právním institutem držby („possessio“). Další znění, například španělské, italské, portugalské, anglické a švédské („almacenarlos“, „stoccaggio“, „armazená-los“, „stocking“ et „lagra“) upřednostňují slovesa nebo podstatná jména, která označují činnost *uskladnění zboží*²².

52. Ačkoli Soudní dvůr v rozsudku Coty Germany nakonec nemusel rozhodnout, co konkrétně je třeba rozumět pod pojmem „skladování“ ve smyslu čl. 9 odst. 3 písm. b) nařízení 2017/1001, a zaměřil se na obchodní účel skladování „za účelem nabízení výrobků nebo jejich uvedení na trh“, uvedený rozsudek a judikatura Soudního dvora poskytují užitečné vodítko pro zodpovězení otázky položené v projednávané věci.

53. Jak je totiž uvedeno v bodě 30 tohoto stanoviska, skladování výrobků opatřených chráněnou ochrannou známkou je jedním z „užívání“ ochranné známky ve smyslu čl. 9 odst. 2 nařízení 2017/1001 nebo čl. 10 odst. 2 směrnice 2015/2436, která jsou demonstrativně vyjmenována v odstavci 3 těchto ustanovení, která může vlastník práva k ochranné známce Evropské unie nebo práva k národní ochranné známce zakázat, pokud takové skladování sleduje účel nabízení výrobků nebo jejich uvedení na trh.

54. Soudní dvůr již měl příležitost zdůraznit, že výraz „užívat“ podle svého obvyklého smyslu znamená aktivní jednání a přímou či nepřímou kontrolu nad aktem představujícím užívání. V tomto ohledu Soudní dvůr připomněl, že čl. 9 odst. 2 nařízení č. 207/2009 a čl. 5 odst. 3 směrnice 2008/95, jejichž podstata je převzata do čl. 10 odst. 3 směrnice 2015/2436, které obsahují demonstrativní výčet typů jednání, které může vlastník ochranné známky zakázat, zmiňuje výlučně aktivní jednání třetí strany²³. V této souvislosti Soudní dvůr připomněl, že cílem článku 9 nařízení 207/2009 a článku 5 směrnice 2008/95 je poskytnout vlastníku ochranné známky Evropské unie nebo národní ochranné známky právní nástroj umožňující mu zakázat, a tak ukončit jakékoliv užívání této ochranné známky třetí osobou bez jeho souhlasu. Avšak pouze třetí osoba, která má kontrolu, přímou či nepřímou, nad aktem představujícím užívání, je skutečně schopna toto užívání ukončit a vyhovět tak uvedenému zákazu²⁴.

55. Soudní dvůr se proto zabýval různými situacemi, kdy třetí osoba poskytující služby – provozovatel on-line tržiště, inzerent reklamy nebo skladovatel – užívá označení odpovídající ochranné známce jiné osoby, aby určil, zda lze tuto třetí osobu považovat za „užívající“ toto označení.

56. Soudní dvůr tak konstatoval, že provozovatelé on-line tržišť, kteří nabízejí skladovací služby prodejcům, kteří jsou na těchto tržištích aktivní a jejichž cílem není nabízet zboží, které sami skladují, nebo jej uvádět na trh, „neužívají“ označení umístěná na skladovaném zboží. Soudní dvůr upřesnil, že skutečnost, že jsou vytvořeny technické podmínky nezbytné k užívání označení a za tuto službu je poskytována odměna, nutně neznamená, že ten, kdo tuto službu poskytuje,

²² – Viz stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci Coty Germany (C-567/18, EU:C:2019:1031, bod 46).

²³ – Viz rozsudek ze dne 3. března 2016, Daimler (C-179/15, dále jen „rozsudek Daimler“, EU:C:2016:134, bod 40), „jako je ‚umísťovat‘ označení na výrobky nebo jejich obaly nebo ‚užívat‘ jej v obchodních listinách a v reklamě, ‚nabízet‘ výrobky, ‚uvádět je na trh‘, ‚skladovat‘ je za tím účelem, ‚dovážet‘ je nebo ‚vyvážet‘ nebo ‚nabízet‘ či ‚poskytovat‘ pod tímto označením služby“.

²⁴ – Viz rozsudky Daimler (body 39 až 41); ze dne 25. července 2018, Mitsubishi Shoji Kaisha a Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe (C-129/17, EU:C:2018:594, bod 38); Coty Germany (body 37 a 38), jakož i ze dne 22. prosince 2022, Louboutin (Užívání označení porušujícího práva duševního vlastnictví na on-line trhu) (C-148/21 a C-184/21, EU:C:2022:1016, body 27 a 28).

uvedené označení sám užívá. Pokud není vytvořena spojitost mezi uvedeným označením a službami poskytovanými třetí osobou, je takové užití prováděno zákazníky tohoto poskytovatele služeb²⁵.

57. Podle Soudního dvora navíc inzerent reklamy nemůže být činěn odpovědným za užití označení, pokud reklamu provádějí jiné hospodářské subjekty, jako jsou provozovatelé internetových stránek s odkazy, kteří nerespektují výslovné pokyny inzerenta reklamy, aby se takovému užití vyhnuli, nebo se kterými nemá inzerent žádný přímý či nepřímý vztah a kteří jednají nikoliv na objednávku a na účet tohoto zadavatele, nýbrž z vlastní iniciativy a vlastním jménem. Článek 10 odst. 2 směrnice 2015/2436 proto nelze vykládat v tom smyslu, že je osobu možné nezávisle na jejím jednání považovat za uživatele označení totožného nebo podobného s ochrannou známkou jiné osoby pouze z důvodu, že by jí toto užívání mohlo přinést hospodářské zvýhodnění²⁶.

58. V případě skladovatele, který pouze skladuje zboží pro třetí osobu v rámci běžného výkonu svého povolání, Soudní dvůr rovněž rozhodl, že poskytování služby skladování zboží označeného ochrannou známkou jiné osoby nepředstavuje „užívání“ označení. Zprostředkovatelé, jako jsou provozovatelé skladů, kteří poskytují služby svým zákazníkům, proto neodpovídají za případné porušení práv k ochranné známce, kterého se mohou dopustit, pokud ochrannou známkou neužívají v rámci vlastní obchodní komunikace nebo v rámci své hospodářské činnosti. To však neplatí, pokud hospodářský subjekt předá skladovateli a nechá skladovat za účelem uvedení na trh zboží označené ochrannou známkou, kterou nevlastní. Tento hospodářský subjekt tedy musí být kvalifikován jako „skladovatel za tímto účelem“ ve smyslu čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436. Kdyby tomu bylo jinak, nemohlo by být skladování za účelem uvedení na trh uvedené v tomto čl. 10 odst. 3 a běžně uskutečňované bez přímého kontaktu s potenciálními spotřebiteli kvalifikováno jako „užívání“ ve smyslu uvedeného článku, a nemohlo by být tedy zakázáno, zatímco unijní normotvůrce jej výslovně uvádí jako jednání, jež může být zakázáno²⁷.

59. Soudní dvůr proto za účelem určení, zda dochází k užívání označení shodného nebo podobného s chráněnou ochrannou známkou třetí osobou ve smyslu čl. 10 odst. 2 směrnice 2015/2436, rozlišoval mezi poskytovateli služeb podle služeb, které nabízejí, a podle jejich jednání. Nejde o takové užití, pokud třetí osoba pouze vytvoří technické podmínky nezbytné k užívání označení, nebo pokud jde o pasivní jednání bez přímé nebo nepřímé kontroly nad jednáním představujícím užívání²⁸. Naopak k užití ve smyslu tohoto ustanovení dochází, pokud má dotyčná třetí osoba přímou nebo nepřímou kontrolu nad jednáním, které představuje zakázané užití. To může být případ prodejce, který využívá on-line tržiště k nabízení nebo

²⁵ – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. března 2010, Google France a Google (C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, body 57 a 72); L'Oréal a další (body 92, 102 a 103); ze dne 15. prosince 2011, Frisdranken Industrie Winters (C-119/10, EU:C:2011:837, body 29 a 32), jakož i rozsudek Coty Germany (body 40 až 48), v nichž skladovatel navíc neměl vědomost o skladování zboží porušujícího práva k ochranné známce; viz rovněž usnesení ze dne 19. února 2009, UDV North America (C-62/08, EU:C:2009:111, bod 47).

²⁶ – V tomto smyslu viz rozsudky Daimler (body 34 až 36, 39 a 42) a ze dne 2. července 2020, mk advokaten (C-684/19, EU:C:2020:519, body 21 až 25).

²⁷ – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, TOP Logistics a další (C-379/14, EU:C:2015:497, body 42 až 45), s odkazem na čl. 5 odst. 3 první směrnice 89/104.

²⁸ – V tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci Coty Germany (C-567/18, EU:C:2019:1031, bod 39), které odkazovalo na čl. 9 odst. 2 nařízení 2017/1001.

uvádění na trh výrobků opatřených ochrannou známkou, kterou nevlastní, nebo hospodářského subjektu, který takové výrobky předává skladovateli za účelem jejich uvedení na trh a který chráněnou ochrannou známkou užívá v rámci svých vlastních obchodních sdělení²⁹.

60. Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že „skladování“ za účelem nabízení výrobků nebo jejich uvedení na trh je jedním z užití výslovně uvedených v čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436, které může být vlastníkem chráněné ochranné známky zakázáno. Dále Soudní dvůr již v podstatě uvedl, že hospodářský subjekt, který předá skladovateli zboží označené ochrannou známkou, kterou nevlastní, za účelem jeho uvedení na trh, užívá tuto ochrannou známkou a skladuje toto zboží ve smyslu uvedeného ustanovení. Mám tedy za to, že čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 přiznává vlastníkově chráněné národní ochranné známky právo podat žalobu proti všem třetím osobám, které mají jak přímou, tak nepřímou kontrolu nad tímto skladováním.

61. Skutečnost, že jsou výrobky skladovány za účelem jejich nabízení nebo uvedení na trh, musí být proto chápána tak, že zahrnuje jakoukoli situaci, kdy třetí osoba, kterou vlastník chráněné ochranné známky zažaluje, buď sama skladuje výrobky za účelem jejich nabízení, nebo uvedení na trh na území, na němž je ochranná známka chráněna, nebo je pro tyto účely nechá skladovat jinou osobou a má na tuto osobu rozhodující vliv v tom smyslu, že tato třetí osoba může, byť nepřímo, rozhodovat o místě určení těchto výrobků.

62. Takový výklad čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 je rovněž v souladu s cílem článku 10 této směrnice, kterým je poskytnout vlastníkově ochranné známky právní nástroj, který mu umožní zakázat, a tedy ukončit jakékoli užívání jeho ochranné známky, které je prováděno třetí osobou bez jeho souhlasu. Jak Komise správně uvádí, tento výklad umožňuje zajistit vlastníkově ochranné známky účinnou ochranu. V opačném případě by se třetí osoba, která nepřímo vykonává kontrolu prostřednictvím jiné osoby, mohla vyhnout právním důsledkům čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436, přestože kontroluje, byť nepřímo, zboží pro účely jeho nabízení nebo uvádění na trh na chráněném území.

63. Dospěl jsem proto k závěru, že čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice 2015/2436 musí být vykládán v tom smyslu, že skladování ve smyslu tohoto ustanovení zahrnuje možnost rozhodujícím způsobem ovlivnit osobu, která má k výrobkům faktický přístup, za účelem rozhodnutí, byť nepřímo, o místě určení těchto výrobků.

Závěry

64. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo) následovně:

„Článek 10 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436 ze dne 16. prosince 2015, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách

musí být vykládán v tom smyslu, že

²⁹ – V tomto ohledu viz rovněž obdobně rozsudek Donner (bod 27), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že obchodník je odpovědný za každou operaci, již uskuteční sám, či je provedena na jeho účet, vedoucí k „veřejnému rozšiřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29, v členském státě, kde je rozšiřované zboží chráněno autorským právem. Dodal, že mu lze též přičítat odpovědnost za každou operaci téže povahy uskutečněnou třetí osobou, pokud se uvedený obchodník specificky zaměřil na veřejnost státu určení a pokud nemohl o jednání této třetí osoby nevědět.

- vlastník národní ochranné známky může třetí osobě zakázat, aby v jiném členském státě skladovala výrobky, které porušují práva z jeho ochranné známky, za účelem nabízení těchto výrobků v zemi, v níž je tato ochranná známka chráněna, nebo jejich uvádění na trh v této zemi.
- skladování ve smyslu tohoto ustanovení zahrnuje možnost rozhodujícím způsobem ovlivnit osobu, která má k výrobkům faktický přístup, za účelem rozhodnutí, byť nepřímo, o místě určení těchto výrobků.“